

A hazát elárulni ezen a földön f?benjáró b?n

2025 május 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Ha van hazánk, amely számunkra nem csupán egy földdarab, akkor van még hazaárulás is. Amit büntetni kell.

Napjaink történéseit figyelve egyre inkább az az érzésem, hogy valami nagyon elromlott. Kérem, ne értsenek félre.

Nem arról van szó, hogy régen minden jobb volt, meg ezek a mai fiatalok már semmit sem tudnak. Nem, de arról igen, hogy

szavaink, fogalmaink egyre inkább kiürülnek, elvesztik eredeti jelentésüket, értelmüket. Attól tartok, hogy ez az elmúlt száz esztend? legnagyobb b?ne. Kezd?dött a marxi–lenini kommunista eszmékkel, a proletár internacionalizmussal: világ proletárjai egyesüljetek!, meg nemzetközivé lesz holnapra a világ, mert ez a harc lesz a végs?…

Annak a rendszernek a bornírtságán, nyilvánvaló hazugságain még lehetett szörnyülködni, bosszankodni, majd a vége felé már nevetni is. Persze leginkább otthon, a négy fal között. Mert szüleink nagy része még tudta, hogy mindez hazugság. Még akkor is, ha sokszor féltek err?l beszélni, hisz ?k átélték Rákosit, az ’56-os forradalmat, a Kádár-rendszert. De akkor legalább még volt cinkos összekacsintás, a kommunizmus kinevetése.

Aztán összeomlott az eleve életképtelen rendszer, amibe beleszülettünk. Azt hittük, abban bíztunk, hogy a kizökkent világunk a helyére billen. Visszakapjuk a szavaink valódi tartalmát, és nem kell ismét suttogva beszélni. Napjainkra ismét úgy t?nik, hogy csalódnunk kell. Csak most a balliberális új hullám akar maga alá temetni bennünket és a fogalmainkat. Most multikulturalizmus, világpolgárság, határok és értékek nélküli élet. Ahol már csak az egyén számít. Az egyén jogai, az egyéni boldogulás, a másság parttalan tiszteletének elvárása, s?t megkövetelése. Aki pedig szeretne ragaszkodni a számára fontos dolgokhoz, értékekhez, az már maradi, s?t az igazi szép, új világ ellensége lesz.

Hogy miért is hozom ezt most el?? Azért, mert úgy érzem, hogy a szavaink, fogalmaink tudatos kiüresítésével létünk alapköveit éri k?kemény támadás.

Itt van például a haza fogalma. Hazaszeretet, hazafiság, honvédelem, honvéd, hazánkfia, hazatér, hazátlan. És még számtalan szavunk ered a haza szóból. Csak mára ezt is igyekeznek elvenni t?lünk. Minek ezzel foglalkozni – mondják a modernnek hazudott megmondóemberek.

A haza ott van, ahol jól élek, jó az id?járás, könnyebb az élet. Kinevetik azokat, akiknél még van jelentése a hazának. Nekünk, magyaroknak persze ez is még nehezebb.

Akit szeret a Jóisten, azt teszi próbára! – mondta mindig a nagyanyám. Hát akkor minket nagyon szeret. Mert Trianon után mi is a haza nekünk? A történelmi Magyarország, vagy ez a mai határok közt? És egy határon túlra szakadt magyarnak hol a hazája? A település, ahol lakik, az anyaország, vagy pedig az, ahová a történelem sodorta? Lehet-e szeretni egyszerre két hazát, két himnusz alatt sírni? Nehéz, nagyon nehéz kérdések ezek. Nekünk, magyaroknak pedig különösen.

Aztán van itt egy másik kérdés is. Napjainkban, ebben a felfordult világban lehet-e még egyáltalán elárulni a hazát? Tudom, a büntet? törvénykönyvünk külön paragrafusa foglalkozik a hazaárulás b?ncselekményével: Magyarország függetlenségének, területi épségének vagy alkotmányos rendszerének megsértése céljából külföldi kormányzattal, vagy külföldi szervezettel kapcsolatot vesz fel, tart fenn. A hazaárulás min?sített esete pedig az, ha állami szolgálat, vagy hivatalos megbízatás felhasználásával, külföldi fegyveres er? behívásával vagy igénybevételével követik el.

Szóval,

ha van hazánk, amely számunkra nem csupán egy földdarab, amit bármikor lecserélhetünk, akkor van még hazaárulás is. Amit büntetni kell. Már csak azért is, hogy azok az el?deink, akik életüket, vérüket adták ezért a hazáért, ne forogjanak a sírjaikban.

Közben olvasom, hogy a nyugat-európai országok lakosságának a nagyobbik fele már nem fogna fegyvert a hazája védelmére. Mert nekik már csak országuk van, hazájuk nincs. Amit pedig most a szemünk el?tt vesztenek el, adnak át idegen, megszálló csapatoknak. Ráadásul önként és dalolva.

De ha nekünk még van hazánk, amit meg akarunk védeni, és át akarjuk adni a következ? évszázadok magyarjainak, akkor azt védelmeznünk is kell. A hazaárulóktól is. Két esztend?vel ezel?tt jártam az úzvölgyi magyar katonai temet?ben. Megrendít? látvány. Két világháború magyar h?sei nyugszanak a varázslatos szépség? völgyben. Amit székely legények, miskolci, kassai, munkácsi és más magyar városok honvédei védtek az életük feláldozásával. Ma pedig a temet?t védik a román történelmi hamisítással, tudatos hazugságokkal, provokációkkal

szemben. Már csak az ? emlékük el?tt is fejet hajtva harcolnunk kell a hazaárulókkal szemben.

Ha egy kárpátaljai magyar kett?s állampolgárként a magyar nemzeti érdekek ellen dolgozik, akkor a magyar titkosszolgálatok kiutasítják az országból. Hála és köszönet érte. Megvédték a hazát, bennünket. De aki hazát árul, attól meg kellene vonni a magyar állampolgárságot is, hisz méltatlanná vált arra, hogy a magyarok közösségének a tagja legyen.

Az ?rz?knek pedig fokozottan figyelniük kell. Mert mit kezdjünk azzal, ha a honvédségünknél el?fordulhatott az, hogy a velünk nyíltan ellenséges Ukrajnát ukrán nyelven éltette hadseregünk parancsnoka? A hont védeni esküdnek fel a honvédeink, akár az életük árán is.

Egy fegyveres szervezet leger?sebb köt?anyaga a fegyelem, a rend, a feljebbvaló iránti bizalom. Ezért jó lenne miel?bb tisztán látni, hogy mi is történt itt, és ennek lennének következményei. Mert a hazát elárulni ezen a földön még mindig f?benjáró b?n.

Horváth József

A szerz? a Szuverenitásvédelmi Kutatóintézet igazgatója

www.magyarnemzet.hu

Ajánló